

ÁGH ISTVÁN

Kihalt emlékhely

*Hamis a szarka cserregése is,
ha csak hivatlan vendég érkezik
a kórók útján, parlagok felől,
mint a róka és egyéb betörők,*

*a jelen hátulról a múltba ront,
jajveszékelt a megrémült tyúktól,
s a szérű, mint kiterült csatatér
harmatozza a friss a baromfivért,*

*fél hadsereg csüngött az udvaron
harmonikán, nyárson süített húson,
sapkájukból itták a házi bort,
ahogy a feltört hordóból kifolyt,*

*saját torukba hajszolta bele
őket a másnap előérzete,
mi álltunk kívül, mint a lagziban,
halálra váltan és kíváncsian,*

*elvittek mindent, amit lehetett,
az országút bőgött és bégetett,
s lovunk, mint aki hám nélkül szabad,
elrepült nyerge szárnyai alatt,*

*minket talán véletlen hagytak itt,
vagy hogy legyen, aki várakozik
arra, ami vissza sosem kerül,
s akin a vereség beteljesül,*

*föl sem fogtuk, mitől lettünk adós,
csak jött a rendőr, ment a kisbíró,
nagyanyáinkat fogta a halál
s vitte fiatal vállak hintaján,*

*váltott kérők jöttek a lányokért,
a sütemény sárgállott, mint a réz,
s eltűntek velük a szidolozott
kilincsekről az ujjlenyomatok,*

*a násznép gyászmenetté alakult,
mentünk mi is, fiúk, előbb-utóbb,
s a lakodalmi csoportképre vett
vendégséggel mindennek vége lett,*

*találgatjuk a képen, kicsoda
kinek a hányad fokú rokona,
hova került, aztán mi lett vele,
végül senkit sem ismer senkise.*

Vladimir Ajlarov: Waezdan Kaft, 2012